

3 male solos & % instant

Premiera oficială a celor trei solo-uri coregrafice a avut loc la Dietheater, Viena, în luna iulie a acestui an, când Fundația Culturală Proiect DCM a grupat aceste piese într-o seară de dans contemporan românesc, în cadrul Festivalului "Bravehearts". În luna octombrie, spectacolul a fost invitat la Festivalul "Manöver '99" de la Leipzig.

Despre cei trei *male dancers* ar trebui să se scrie separat, fiind multe de spus despre fiecare dintre ei: sunt foarte diferiți și merită atenție specială. Reuniți însă de bunăvoie pe același afiș, s-au oferit publicului de la Sala Atelier a TNB, între Ignat și Crăciun, când omului numai de dans contemporan nu-i arde, căci i se ard sarmalele lăsate acasă pe aragaz. S-au găsit însă, spre bucuria noastră, și spectatori gata de asemenea sacrificii, și nu doar din rândul susținătorilor morali sau al breslașilor.

5 minute din viața mea a lui Eduard Gabia se întinde în realitate pe aproape jumătate de oră, timp în care foarte tânărul *chore-autor* (termen forțat prin asociație cu cantautor) se privește când din afară, când dinăuntru. În trecerea prin viață poate fi privit la microscop, surprinzându-i-se ieșirea din crisalidă, sau după decorporalizarea ce lasă în urmă doar un contur de *corpse* pe trotuar, ori chiar într-o ulterioară materializare imprecisă a unei spirale evolutive. După cum creează, Eduard Gabia se arată a fi o personalitate aparte, cu mari resurse inventive. Nu ține să-și explice lucrările, ci se exprimă prin ceea ce dansează. Nu-l preocupă mediatizarea, nu-și cultivă relații mondene. Are deja orgoliul artistului care gândește "dacă mă înțelegeți, e foarte bine, dacă nu, voi sunteți în pierdere". Îl interesează propriile-i transformări lăuntrice și le urmărește cu fascinația unui botanist obsedat de creșterea plănuțelor favorite. Fiind nouăzecist, nu a trecut prin experiența franceză a începutului de deceniu, care i-a marcat pe colegii săi ceva mai copti. Ca interpret (nu numai al propriilor lucrări), îți dă senzația că poate dansa și doar cu un fragment al corpului, un deget sau o gambă. Învetește cu *dansabilitate* orice gest filtrat prin simțire și imaginație. O fizicalitate puternică, încă nedublată de o conceptualizare clară, dar un fond de

foto: Mihail E. Cratofil

Mihai Mihalcea

inspirație de reală calitate și bogăție plastică.

Mihai Mihalcea și-a conturat deja în linii mari parcursul creator, rămânând credincios teatrului-dans, nu programatic, ci pentru că se exprimă cu mai mare dezvoltură verbală și dramaturgic decât coregrafic. Un procent substanțial din lucrările lui e dat de aportul ideatic și de (sub)text, ca și de rezolvările scenice ce țin de regie. Un cronicar malițios ar spune că e coregraful cel mai dotat din punct de vedere literar. Personal, deplâng conflictul de interese dintre coregraful și potențialul cronicar de dans Mihai Mihalcea, întrucât până în prezent cel din urmă m-a bucurat fără rezerve de fiecare dată: mărturisesc că citesc relatările și rarele sale comentarii cu mai mare plăcere decât revista "Cațavencu". Umorul lui irezistibil se manifestă însă scenic în puseuri, așa încât, după un început în jerbă de artificii, **Vii la spectacol și primești un extra-burger!** se desfășoară în segmente inegale și se termină vag, deschis tuturor posibilităților...

Un alt membru al fostului grup

Marginalii (care, o dată cu demarginalizarea, s-a răspândit în sectoare de funcționare artistică diferite), Cosmin Manolescu, s-a dedicat în ultimii ani mai mult managementului cultural, lucru îngozitor de cronofag, ceea ce nu i-a permis o la fel de concentrată aplecare asupra creației coregrafice personale. Avantajul constă în depășirea propriilor demarcații și influențe ale începuturilor, cât și în îmbogățirea experienței vizuale. Inițiator și director artistic al Fundației Proiect DCM, începând din 1996, și până nu demult slujbaş al ARCUB (unde a dus la bun sfârșit o serie de proiecte de anvergură), Cosmin Manolescu își concepe piesa **DansX** ca pe o suită de eXperiențe despre eXistență, eXcludere, eXpresie. Dacă te lași prins în joc, le poți privi, întinse între abstract și senzual, ca pe niște eXerciții de dansXcitație, de la *interruptus* la *mentalis* până la eXtenuare, la o răscruce a eXistenței contemporane.

Și pentru că dansatorilor nimeni nu se gândește să le facă o bucurie de sărbători, și-o fac ei singuri, ofe-

rindu-și, cu % **instant**, un moment de improvizație coregrafică din care prestabilite sunt doar câteva repere muzicale și secvențiale. Carmen Coțofană, Violeta Dumitrașcu, Ioana Popovici, Mateia Stănculescu, Cătălina Gubandru, Eduard Gabia, Cosmin Manolescu, Mihai Mihalcea (adică dansatori independenți, studenți ai secției de Coregrafie din cadrul U.A.T.C. "I. L. Caragiale", sau elevi în anii terminali ai Liceului de Coregrafie "Floria Capsali") propun aproape un Carnaval de Crăciun, din care nu lipsesc invitarea spectatorilor la dans și înregistrarea cu guițul de sezon. O demonstrație de improvizație cum rar avem ocazia să vedem în afara sălilor de studiu, cu gust de salată de fructe, mai mult sau mai puțin asortate, dar proaspete și nebătute la transport. Un mod de a afirma pe o limbă fără de cuvinte, nu mai puțin expresivă însă, că dansul contemporan va continua să existe, înfruntând cu capul sus și cu optimism juvenil anul 2000.

Vivia Săndulescu

Sf

flash

Un minimum prea mic

Era o vreme - s-ar putea să mai fie și acum - când, dacă în sala de cinematograful se aflau sub cinci persoane, reprezentația se anula. Cauza era, evident, administrativă (pelicula, săraca, nu știa numărul amatorilor pe care-i desfăta): trebuia motivat, în chip plauzibil, consumul de curent electric. Cei cinci rebegeți "acopereau", cât de cât rezonabil, efortul și banii „risipiți”.

Am aflat de un caz similar, în teatru. Stupefiant. La o reprezentație a Teatrului "Tândărică", după nici două luni de la premieră, nu au venit decât cinci spectatori. Bănuieți ce s-a întâmplat? Spectacolul nu s-a ținut. "Cei cinci" nu au fost, aici, de ajuns...

Ce mă umple de tristețe nu este rușinea amânării unei

producții din lipsă de public, ci osteneala oamenilor, de la actori până la mașiniști, care s-au pregătit pentru ca seara de teatru să aibă loc. Am urmărit, prin ușa întredeschisă a sălii, cum se desfăcea decorul, bucată cu bucată. Mi s-a părut dezolant să văd aceste lucruri petrecându-se înainte ca actul artistic să se fi consumat și nu după, cum e natural. Mi-i imaginez, cu mâhnire, pe păpușari dezbrăcându-se de costume fără să fi jucat. Eu tind să cred că s-ar fi "produs" și în fața celor prea puțini oameni. Sau poate mă înșel. Minimumul de "cinci", suficient la cinema, să fie, la teatru, prea mic?

Mirona Hărăbör